

Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 93/12
Luksemburg, 29 czerwca 2012 r.

Wyrok w sprawach T-360/09
E.ON Ruhrgas i E.ON AG / Komisja oraz T-370/09 GDF Suez S.A. / Komisja

Grzywny w wysokości 553 mln EUR nałożone na E.ON i GDF Suez za podział francuskiego i niemieckiego rynku gazu ziemnego zostały obniżone do kwoty 320 mln EUR dla każdej ze spółek

Sąd zasadniczo utrzymał w mocy decyzję, stwierdzając jednak, że Komisja popełniła błąd przy obliczaniu czasu trwania naruszenia na każdym z rynków

Decyzją¹ z dnia 8 lipca 2009 r. Komisja nałożyła na spółki energetyczne E.ON i GDF Suez grzywny w wysokości 553 mln EUR za naruszenie europejskiego prawa konkurencji poprzez zawarcie porozumienia o podziale francuskiego i niemieckiego rynku gazu ziemnego.

Porozumienie to zawarto w 1975 r., kiedy Ruhrgas AG (obecnie E.ON Ruhrgas, wchodząca w skład grupy E.ON) i GDF (będąca obecnie częścią GDF Suez) postanowiły wspólnie wybudować przebiegający przez Niemcy gazociąg MEGAL w celu importowania rosyjskiego gazu do Niemiec i Francji. Komisja uznała, że w spornym porozumieniu (zwanym „porozumieniem MEGAL”) przedsiębiorstwa te uzgodniły, że nie będą sprzedawać gazu przesyłanego wspomnianym gazociągiem na rynku krajowym drugiej strony.

W odniesieniu do rynku francuskiego Komisja uznała, że naruszenie rozpoczęło się w dniu 10 sierpnia 2000 r., kiedy to należało dokonać transpozycji pierwszej dyrektywy gazowej przewidującej liberalizację rynku gazu. Przed tą datą omawiane zachowanie nie mogło naruszać konkurencji, ze względu na ustanowiony na rzecz GDF monopol prawny w dziedzinie importu i dostaw gazu. Według Komisji, chociaż transpozycja pierwszej dyrektywy gazowej we Francji nastąpiła dopiero w 2003 r., konkurencja mogła być ograniczana od 2000 r., ponieważ od tego czasu konkurenci GDF mogli zaopatrywać określonych klientów we Francji.

Odnosnie do rynku niemieckiego, za datę rozpoczęcia naruszenia Komisja uznała dzień 1 stycznia 1980 r., kiedy to gazociąg MEGAL został oddany do użytku. Inaczej niż w przypadku Francji, przed liberalizacją rynku niemieckiego nie istniał na nim żaden monopol. Komisja uznała zatem, że GDF należy uznać za potencjalnego konkurenta Ruhrgas przed liberalizacją, pomimo istnienia określonych porozumień (odrębnych od porozumienia MEGAL) między spółkami zajmującymi się dystrybucją energii (porozumienia demarkacyjne²), a także między tymi spółkami a samorządem lokalnym (umowy koncesji na wyłączność³), uznawanych za dopuszczalne aż do dnia 24 kwietnia 1998 r., ze względu na zastosowanie wyłączenia.

Jeśli chodzi o końcową datę naruszenia, pomimo stwierdzenia przez obie spółki w porozumieniu zawartym w dniu 13 sierpnia 2004 r., że od dłuższego czasu traktują one antykonkurencyjne części porozumienia MEGAL jako „nieważne i nieistniejące”, Komisja uznała, że w rzeczywistości porozumienie to wywierało skutki przynajmniej do września 2005 r. Właśnie tę datę Komisja przyjęła więc za końcową datę naruszenia na każdym z rynków.

¹ Decyzja C (2009) 5355 wersja ostateczna dotycząca postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/39.401 – E.ON/GDF).

² W porozumieniach demarkacyjnych przedsiębiorstwa zobowiązywały się, że nie będą realizować dostaw energii elektrycznej czy gazu na terytorium drugiej strony.

³ Na mocy umowy koncesji na wyłączność samorząd lokalny przyznawał spółce wyłączną koncesję, umożliwiając jej wykorzystywanie terenów publicznych do budowy i eksploatacji sieci dystrybucji energii elektrycznej i gazu.

E.ON i GDF Suez wniosły do Sądu skargi zmierzające do stwierdzenia nieważności tej decyzji, a także do obniżenia kwoty nałożonej na nie grzywny.

W wydanych dzisiaj wyrokach **Sąd oddalił większość argumentów skarżących spółek i zasadniczo utrzymał w mocy decyzję Komisji.**

Jednakże, w odniesieniu do czasu trwania naruszenia, Sąd uznał, że Komisja popełniła dwa błędy.

Po pierwsze, odnośnie do rozpoczęcia naruszenia na rynku niemieckim, Sąd zwrócił uwagę, że jednocześnie stosowanie porozumień demarkacyjnych i umów koncesji na wyłączność (objętych wyłączeniem do dnia 24 kwietnia 1998 r.) skutkowało *de facto* utworzeniem systemu stref wyłącznych dostaw, przy czym nie istniał wynikający z prawa zakaz realizowania dostaw gazu przez inne spółki. W konsekwencji do dnia 24 kwietnia 1998 r., od której to daty porozumienia te nie były już objęte wyłączeniem, niemiecki rynek gazu cechowało istnienie faktycznych monopolów terytorialnych. Sytuacja ta mogła skutkować brakiem na wskazanym rynku wszelkiej konkurencji, nie tylko realnej, ale także potencjalnej, przy czym bez znaczenia w tym względzie jest okoliczność, że w Niemczech nie istniał monopol prawny. Sąd uznał więc, że **Komisja nie wykazała istnienia między tymi dwiema spółkami potencjalnej konkurencji na niemieckim rynku gazu od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 24 kwietnia 1998 r., dla której to konkurencji gazociąg MEGAL mógłby stanowić zagrożenie.** Sąd stwierdził zatem nieważność art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim istnienie naruszenia popełnionego w Niemczech w okresie od dnia 1 stycznia 1980 r. do dnia 24 kwietnia 1998 r. Należy uściślić, że okres ten nie został wzięty pod uwagę przy ustalaniu kwoty grzywny.

Po drugie, w odniesieniu do końcowej daty naruszenia na rynku francuskim, Sąd uznał, że **Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu, który pozwalałby uznać, że naruszenie na rynku francuskim było kontynuowane po zawarciu porozumienia z sierpnia 2004 r.** Z kolei kilka dokumentów sporządzonych po zawarciu tego porozumienia, a także zachowanie GDF na rynku niemieckim świadczą o tym, że naruszenie w Niemczech było kontynuowane do września 2005 r. Sąd stwierdził zatem nieważność art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że we Francji naruszenie istniało w okresie od dnia 13 sierpnia 2004 r. do dnia 31 września 2005 r.

Aby uwzględnić stwierdzenie nieważności części art. 1 decyzji, Sąd uznał, że kwotę **grzywny nałożonej na obie spółki należy obniżyć.** Sąd orzekł, że gdyby zastosować metodę, którą posłużyła się Komisja przy ustalaniu kwoty grzywny, grzywna uległaby obniżeniu do kwoty 267 mln EUR. Takie obniżenie byłoby nieproporcjonalne do względnej wagi stwierdzonego uchybienia. Błąd Komisji dotyczy bowiem jedynie rynku francuskiego i tylko 12,5 miesiąca z przyjętego pierwotnie przez Komisję okresu 5 lat i 1,5 miesiąca, zaś zastosowanie metody Komisji prowadziłoby do obniżenia kwoty grzywny o ponad 50%. Dlatego też, uznawszy, że zastosowana metoda obliczeniowa nie uwzględnia wszystkich mających znaczenie okoliczności oraz stwierdziwszy, że nie jest tą metodą związany, Sąd orzekł, że w szczególności ze względu na czas trwania i wagę naruszenia, należy ustalić ostateczną kwotę grzywny nałożoną na każdą ze spółek **na 320 mln EUR.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Z powodów dotyczących kwestii dostępu stron do niektórych danych o charakterze poufnym zawartych w wyroku w sprawie T-370/09, publikacja na stronie internetowej CURIA pełnego tekstu publicznej wersji tego wyroku zostanie nieznacznie opóźniona.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106